

30 jaar blijmoedig werken aan herstel!

Jubileumnieuwsbrief juni 2023

Inhoud

- 'Vrijwilligers brengen hoop'
- 'Zonder Johan was er niets van mij terechtgekomen'
- 'Die grote aandacht voor strafrecht is niet gezond'

'Vrijwilligers brengen hoop!'

"Dat mensen thuiskomen bij hun Schepper, dat is mijn grootste wens." Met veel enthousiasme en liefde spreekt directeur Hans Barendrecht over het werk van Gevangenzorg Nederland en alle vrijwilligers. "Ik heb diepe bewondering voor onze vrijwilligers."

Hans Barendrecht (60) is bijna vanaf het begin, dertig jaar geleden, betrokken als directeur. Voor hem begon het avontuur in 1995 op zolder bij hem thuis. Anderhalf jaar lang onderzocht hij of er bestaansrecht was voor een christelijke organisatie voor zorg aan gevangenen. 's Avonds ging Hans het land in om lezingen te geven over de noodzaak van het omzien naar gevangenen. Inmiddels bestaat zijn werk grotendeels uit het zorgen voor een goed inhoudelijk en financieel beleid, zodat gevangenen,

Thema: Gevangenzorg 30 jaar

Gevangenzorg Nederland bestaat dertig jaar! Met dankbaarheid kijken we terug in dit extra dikke jubileumnummer. Dat doen we onder andere met Frans. Vijftien jaar geleden kreeg hij in de gevangenis bezoek van onze vrijwilliger Johan. Dat betekende een omwenteling in zijn leven. En het begin van een lange vriendschap.

tbs-patiënten en hun achterblijvende familieleden geholpen kunnen worden.

Vrede en herstel

Nog altijd komt Hans ook zelf graag in de gevangenis. "Onlangs was ik een avond in de PI van Alphen aan de Rijn. Zeven vrijwilligers komen daar wekelijks. De celdeuren staan dan open en onze vrijwilligers zijn beschikbaar voor een gesprek. Het is zó belangrijk dat gevangenen gezien en gehoord worden. Een luisterend oor zet de deur open naar verandering. En de vrijwilligers brengen een bepaalde sfeer van buiten mee. Tijdens mijn bezoek sprak ik met een vrijwilliger. Hij zei tegen me: 'Ik vind het zo'n heerlijk werk'. 'Dat is nou precies wat Paulus in Romeinen 12 zegt: ontferm je met blijmoedigheid."

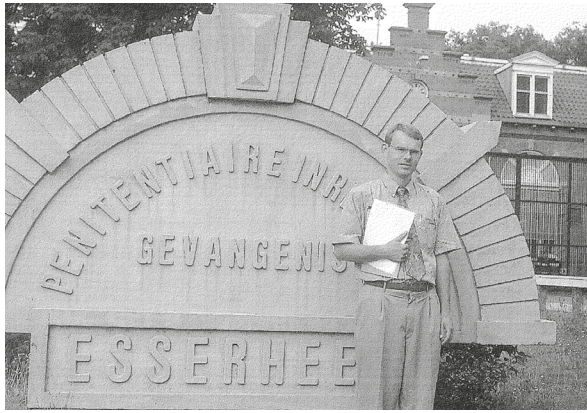
“Ik vind het zo mooi dat de Bijbel juist dat verbindt met helpen. Er is genoeg om je over te beklagen, zeker in ons werkveld, maar een blijmoedige inzet is een grote zegen en kan vrede en herstel brengen. Juist in de gevangenis is de menselijke maat nodig. Ik heb dan ook diepe bewondering voor de inzet van mijn vrijwillige collega’s en geniet er zo van als ik hen zo onbevungen bezig zie tussen de gevangenen.”

Beker koud water

In dertig jaar tijd is er het nodige veranderd, de organisatie is gegroeid, “maar de Bron, die blijft hetzelfde!” Hans zijn kijk op het strafrecht veranderde wel. “Voordat ik bij Gevangenzorg begon, werkte ik op het Gerechtshof in Den Haag. Dagelijks was ik met strafzaken bezig. Maar ik begon te zien dat het strafrecht eigenlijk niet zoveel oplost. De oud-voorzitter van Gevangenzorg – Henk Abbink

– bracht dat treffend onder woorden: ‘Strafecht is een verlegenheidsproduct, niemand wordt er beter van, maar we hebben nu eenmaal niet iets dat beter is.’ Hij was zijn leven lang strafrechter en zag dat de barmhartige kant van de gerechtigheid ook broodnodig was. Natuurlijk moet iemand die een misdaad begaat, bestraft worden. Maar straffen is bedoeld om iemand te behouden en niet om af te schrijven. Dat inzicht is sterker geworden door de tijd heen. De grondhouding moet zijn om iemand te behouden en weer op te nemen in de samenleving. Gerechtigheid in de Bijbel is zo rijk! Het is niet alleen maar terugkijken naar het verleden en straffen en vergelden in de zin van betaald zetten, maar juist ook een beker koud water aanreiken en naar een nieuw perspectief zoeken. Een christen is niet geroepen om te oordelen, maar om barmhartig te zijn. Dat is niet goedkoop en zeker niet naïef. Het is barmhartige gerechtigheid”

Hans Barendrecht in 1993 bij de gevangenis in Veenhuizen...

...en anno 2023

Houvast in het leven

Een cruciale rol in het werk is weggelegd voor de vrijwilligers. Hans: "Onze vrijwilligers zijn de mensen die met de voeten in de klei staan. Er is heel veel animo voor ons werk. Inmiddels werken we met zo'n 650 vrijwilligers. Ik vind het zo mooi, dat twee mensen die op straat misschien voor elkaar zouden omlopen, die elkaar nog nooit gezien hebben, in de gesprekskamer van de gevangenis fantastische gesprekken kunnen hebben. Gevangenen benoemen dat ook; dat het bezoek van een vrijwilliger hun houvast in het leven is. Dat is ontroerend om te lezen. De oprechte aandacht van onze vrijwilligers maakt het verschil. Ogenschijnlijk kleine dingen kunnen van grote betekenis zijn, merken zij. Elke dag moet je als gevangene je uiterste best doen om het met elkaar een beetje leefbaar te houden. Dat geeft spanning en aangepast gedrag. Als jij als vrijwilliger dan luistert en aandacht geeft aan iemands verhaal, dan kom je bij iemand binnen, écht binnen, in het hart. Nee, niet alles is dan opgelost, maar hij kan dan wel weer verder. Dat is wat onze vrijwilligers brengen, hoop en kracht om vol te houden!"

Waardering

De waardering en respect voor het werk van Gevangenzorg is door de jaren heen gegroeid. De organisatie wordt breed gewaardeerd als partner die kwaliteit en betrouwbaarheid hoog in het vaandel heeft staan. "Onze christelijke identiteit is een gegeven. Het gaat er in ons werkveld vooral om dat gevangenen een nieuwe toekomst krijgen en nooit meer terugkomen in de gevangenis. Een gevangenisdirecteur zei ooit tegen me: 'Ik hoop dat jullie werk veel succes mag hebben. Ik heb liever dat ze naar de kerk gaan dan naar de kroeg!'" Hans is dankbaar dat veel gevangenen, tbs-patiënten en hun familie Gevangenzorg hebben weten te vinden en dat ze zeer tevreden zijn met 'hun' vrijwilliger. "Het is fantastisch om te zien als onze hulpvragers weer een nieuwe huisje-boompje-beestje balans vinden. Dan heb je iets gigantisch moois gedaan als organisatie. Iemand die niet terugkeert in de gevangenis is een vorm van herstel waar we dankbaar voor zijn. Dubbel dankbaar zijn we als iemand thuiskomt bij de Schepper, bij Christus. Dat is de meest duurzame vorm van herstel. Daar zetten we ons blijmoedig voor in, handen vouwen, handen uit de mouwen".

Tekst: Inge-Mirjam Bosveld

Begonnen we dertig jaar geleden met een handjevol vrijwilligers, dat aantal is in de loop van de jaren flink uitgegroeid. In 2011 konden we onze 500ste vrijwilliger inzetten. Het was Arie Bax. Hij ontving toen als welkom een bos bloemen uit handen van Fred Teeven (toen staatssecretaris van Veiligheid en Justitie) die juist op bezoek was bij Gevangenzorg. Inmiddels zijn we rijk gezegend met zo'n 650 vrijwilligers.

Vrijwilligers in de hoofdrol

Vanaf de start van Gevangenzorg spelen onze vrijwilligers de hoofdrol. Hun inzet is bijzonder. Dat ervaren zowel gevangenen, tbs-patiënten, als hun achterblijvende familie. Dat er iemand naar hen toekomt die hen niet kent, maar er gewoon voor hen is. Dat is zó waardevol. Niet alleen voor hen, maar ook voor de vrijwilliger zelf.

Goed toegerust op pad

Kregen de eerste vrijwilligers na hun kennismakingsgesprek alleen een telefonische instructie voordat ze op bezoek gingen, tegenwoordig doorloopt iedereen vooraf de e-learning Basistraining. Daarna komt de trainingsdag in Nijkerk en pas dan is men klaar voor het bezoekwerk. Om onze bezoeks-vrijwilligers verder te ondersteunen in hun werk, hebben we in de loop van de jaren verschillende trainingen ontwikkeld. Want ons werkterrein is breed en de vragen soms complex. Zo kunnen vrijwilligers de trainingen 'Detentie en Terugkeer', en 'Familierelaties' volgen. Ook voor vrijwilligers die onze SOS Cursus willen geven (Spreken over Schuld, Slachtoffers en Samenleving), kwamen speciale trainingen. En sinds dit jaar is er ook een training voor vrijwilligers die samen met een gevangene willen nadenken over zijn talenten en mogelijkheden voor werk: de Cursus ArbeidsOriëntatie.

Vrijwilligers vinden het fijn om elkaar te spreken en van elkaar te leren. Dat kan tijdens de Regionale Ontmoetingsbijeenkomsten die in het voorjaar door het hele land plaatsvinden. In het najaar is er de altijd weer feestelijke Vrijwilligersdag. Op beide bijeenkomsten gaan ontmoeting en toerusting hand in hand.

Door de jaren heen is steeds het contact en de samenwerking tussen vrijwilliger en maatschappelijk werker de constante factor geweest. Onze vrijwilligers kunnen altijd terugvallen op 'hun' maatschappelijk werker. Daarmee borgen we de kwaliteit van ons werk. Samen geloven we in herstel. Onder Gods zegen!

*Kees van der Linden en Elma Riphagen,
vrijwilligers coördinatoren*

'Wie tref ik aan? Is er een klik?'

Als je net als Jan al bijna vanaf de start vrijwilliger bent bij Gevangenezorg, heb je heel wat te vertellen. Maar zelfs na dertig jaar blijft de eerste kennismaking met je gevangene spannend!

"Ik meldde me als vrijwilliger, kreeg een gesprek en ben toen gelijk voor de leeuwen gegooid. Een beginnerscursus was er nog niet. Het was niet erg, want ik was al kerkvrijwilliger in de gevangenis en had dus al feeling met de doelgroep. Bij een nieuwe gevangene op bezoek gaan, is een stap. Dat was toen zo, maar dat is het nu nog. Wat voor man zal het zijn? Wie tref ik aan? Is er een klik? Dat is altijd weer spannend, maar niet negatief. Ik ga niet alleen de gevangenis in, want ik doe dit in gebed."

Spijt

"Aan sommigen denk ik terug met een glimlach, aan anderen vanwege de ernst van de zaak. Henry vond ik de meest indrukwekkende gevangene, om wat hij had gedaan. Henry sprak in alle openheid over zijn delict. Hij was zich bewust dat hij fout was geweest. Hij nam de schuld en de verantwoordelijkheid daarvoor op zich en werkte aan zichzelf. Het was heel intensief, maar ook mooi om een stukje met hem op te kunnen lopen. Ik wil in principe niet weten waarvoor de gevangenen zitten. Maar vaak komt het toch wel ter sprake. Met Henry was dat geen probleem, want hij had spijt. Dat maakt dat je een gevoel van meelevens kunt hebben. Meer dan de helft van de mensen die ik heb bezocht, nam zijn verantwoordelijkheid niet. Vaak waren het druggerelateerde delicten. Ze geven dan al gauw de drugs de schuld, terwijl ze zelf de keuze maken. Toch zijn er altijd weer pareltjes onder de mensen die ik ontmoet. Sommigen zijn blij dat er iemand

bij hen op bezoek komt. Voor die mensen kun je iets betekenen. Daar doe je het voor."

Grappig

"Je maakt ook grappige dingen mee. Ik heb een tijdlang een 65-plusser bezocht die jaren in Thailand had gewoond en in de drugshandel had gezeten. Hij vertelde tijdens een bezoek dat hij bezig was een paspoort te regelen. Ik vond dat vreemd, want hij moest nog een tijdje zitten. Een paar weken later belde ik de gevangenis om een afspraak te maken voor het volgende bezoek. Maar hij was niet meer teruggekomen van verlof. Hij was gevlogen. Het laat zich raden waarnaar toe... Zo kan het ook gaan."

"De helft van de gevangenen die ik bezocht, nam zijn verantwoordelijkheid niet. Toch zijn er altijd weer pareltjes onder."

Ik vind het nog steeds fijn om op bezoek te gaan. Het geeft voldoening, ondanks dat je weleens een teleurstelling hebt. Maar een christen hoort nu eenmaal in de gevangenis!"

'Eerste bezoeken waren overweldigend'

Onze vrijwilliger Beppie werd geboren in het jaar dat Gevangenezorg van start ging. Hoe is het om als jonge vrouw nauw betrokken te zijn bij een achterblijver van wie de man in detentie zit?

"Het is vooral erg mooi om met iemand te kunnen meelevens. Ik bezocht een vrouw van wie de man in de gevangenis zit. Zij is achtergebleven met haar kinderen. Het is bijzonder om te merken hoe deze vrouw mij vertrouwt en allerlei zaken deelt die spelen in haar leven. Voor mij is het mijn eerste bezoek."

De eerste twee keren dat ik op bezoek was, vond ik het overweldigend, er kwam zo enorm veel langs over het leven van deze mevrouw. Daarnaast kwamen er gedachten in mij op als: hoe kun je dit nu allemaal goed vinden? Op dat moment is het nog een verhaal. Maar gaandeweg, na

Jan, vrijwilliger vanaf de start van Gevangenezorg

Beppie, vrijwilliger geboren in het oprichtingsjaar van Gevangenzorg

al onze afspraken, als de vrouw meer een persoon wordt dan een verhaal, ben ik het complexe van de situatie meer gaan inzien en begrijpen. Zonder dat ik al haar keuzes goedkeur. Want dat is niet aan mij.”

Totaal andere situatie

“Mijn situatie is totaal anders dan die van deze vrouw. Ik ben jong, niet getrouwd en heb geen kinderen. Daardoor kan ik het niet op dezelfde manier beleven als zij. Dat is soms lastig, maar tegelijkertijd maakt dat het ook gemakkelijker om er voor haar te zijn. Het gaat echt om háár verhaal. Al heb ik ook, net als zij, mijn verlieservaringen. Die ervaringen neem ik mee. Ik ben erg dankbaar dat Beppie van der Linden als maatschappelijk werker op kantoor steeds

met me meedenkt, dat waardeer ik enorm. Je hebt het als vrijwilliger zeker in het begin echt nodig dat er iemand op afstand meeluistert en meedenkt.”

“Hoe kun je dit nu allemaal goed vinden?”

Leerzaam

“Ik bied deze achterblijvende vrouw ondersteuning en luister naar haar, tegelijkertijd zijn de gesprekken ook leerzaam voor mij. Bij de keuzes die ik maak, zijn er goede, minder goede en beste keuzes. In het leven van deze vrouw hebben alle keuzes die ze maakt nadelen. Het helpt mij om te zien hoe gezegend ik ben. Deze vrouw heeft nooit geleerd zelfstandig keuzes te maken. Ik zie het als mijn rol haar te helpen bij de verschillende afwegingen. Maar de keuze ligt bij haar. Op korte termijn is ze er misschien mee geholpen als wij een keuze maken, op de lange termijn niet. Bovendien zou het geen recht doen aan haar als persoon. Ik moet daarbij accepteren dat het keuzeproces langer duurt dan ik zou willen, dat er niet gekozen wordt of dat er andere keuzes worden gemaakt dan ik zelf zou maken. Het is aan haar te beslissen hoe zij haar leven wil inrichten. Ik wil dat respecteren.

Als ik thuis ben schrijf ik een verslag en ben het dan wel kwijt. Natuurlijk, ik ben benieuwd hoe het met haar gaat. Ik probeer regelmatig voor haar te bidden. Maar het ligt niet als een last op me. Ik weet dat God voor haar zorgt.”

‘Er gaan heel veel gedachten door je heen’

Henk is tien jaar vrijwilliger bij Gevangenzorg en blikt terug op zijn allereerste bezoek.

Henk, tien jaar vrijwilliger

“Tien jaar geleden bracht ik het eerste bezoekje bij Harm. Het was best spannend, zo’n eerste keer op bezoek in de gevangenis. Hoe werkt dat en wat tref je daar aan? Ik was werkelijk blanco.

En dan ontmoette ik daar Harm, een heel aardige verlegen jongeman die mij even vertelde waarom hij in de gevangenis zat. Ook biechtte Harm mij op dat hij heel veel verborgen heeft gehouden, maar dat hij tegen mij eerlijk wilde zijn. En, tussen neus en lippen door, dat hij gelovig was, maar dat zijn gebed niet verder kwam dan het plafond. Dan rijd je naar huis en gaan er heel veel gedachten door je heen, zoals: als het mijn dochter was geweest, wat zou ik dan doen?

En het onbegrip uit je omgeving: waarom bezoek je zo iemand? Nu, tien jaar later, dank ik God dat Hij mijn weg zo heeft geleid, heeft dat ik deze persoon heb mogen leren kennen.”

'Als ik Johan niet had, weet ik niet wat er van mij was terecht gekomen'

Frans en Johan zijn al vijftien jaar vrienden. Op zich niet ongewoon, maar wel als je weet dat de allereerste ontmoeting tussen Johan en Frans in de gevangenis plaatsvond. Johan kwam als vrijwilliger van Gevangenzorg bij Frans op bezoek. Daaruit is een vriendschapsband ontstaan die nog steeds voortduurt. En dat is bijzonder!

Johan is al ruim twintig jaar vrijwilliger bij Gevangenzorg Nederland. In die jaren heeft hij zeker 25 gevangenen bezocht. Maar alleen met Frans heeft hij zo lang contact gehouden. Er is vriendschap ontstaan, niet in de laatste plaats omdat ze elkaar hebben gevonden op geloofsgebied. "Hij is voor mij niet de ex-gevangene, maar gewoon Frans", zegt Johan. Aan alles merk je dat die twee elkaar al lang kennen: glimlachen van herkenning, aanvullingen op elkaars verhaal.

Geen doorsnee jeugd

"Ik heb geen doorsnee jeugd gehad", vertelt Frans. Hij komt uit een gebroken gezin waarin hij is mishandeld. Rond zijn dertiende verjaardag wordt hij uit huis geplaatst, maar het leven in het internaat is niet veel veiliger. Positief is dat hij in deze periode mensen uit de Pinkstergemeente ontmoet. "Zo ben ik voor het eerst in contact gekomen met de Heere Jezus. Dat heeft me nooit meer losgelaten."

"Het bezoek van Johan, was iets waar ik erg naar uitkeek."

'Dat ben ik'

Als Frans volwassen is, raakt hij verzeild in een wereld van drugs, geweld en criminaliteit. In 2007 wordt hij opgepakt en vanwege een ernstig delict veroordeeld tot acht jaar gevangenisstraf. In de gevangenis ziet hij een foldertje van Gevangenzorg, hij belt en zo krijgt hij Johan op bezoek. "Ik ben vaak overgeplaatst, maar Johan bleef." Frans zit uren op cel en heeft alle tijd om na te denken. Hij wil meer weten over het geloof en vraagt Johan om een Bijbel. Wat hij leest, verrast Frans: "Psalm 51: Dat ben ik!" Frans begrijpt uiteraard niet alles. Johan glimlacht: "Jij kwam meestal met

Johan (l.) en Frans

een Bijbel vol met briefjes de spreekkamer van de gevangenis binnen. We hadden dan hele mooie gesprekken, echt op inhoud." Johan vertelt tijdens die bezoeken ook over de preek die hij zondag in de kerk heeft gehoord. Die wil Frans ook weleens beluisteren. Dus Johan zorgt ervoor dat Frans een cd met preken krijgt. "Elke avond voordat ik naar bed ging, zette ik het cd'tje op. Weet je wat het vreemde was? Het leek of die dominee mij kende en speciaal voor mij sprak."

Ondertussen is Johan de enige die bij Frans op bezoek komt, familie of vrienden zijn niet in beeld. Frans vindt het leven in de gevangenis zwaar. Ook al heeft hij als reiniger (schoonmaker) wat meer vrijheden, de contacten met andere gevangenen, hun delicten en ook de zelfmoorden die er zijn, grijpen hem aan. "Het bezoek van Johan was iets waar ik erg naar uitkeek."

Nooit losgelaten

Ook na detentie blijven Johan en Frans contact houden. Maar zijn netwerk wordt nu groter. Tijdens zijn verblijf in de tijdelijke opvang voor ex-gevangenen, bezoekt Frans op zondag de kerk. Als hij later verhuist naar een vaste woonplaats in Zeeland, vraagt de ouderling van de kerk of hij Frans mag aanmelden in de kerkelijke gemeente in zijn nieuwe woonplaats. Drie gezinnen in die nieuwe gemeente vangen Frans op. Om beurten halen ze hem op zondag op voor de kerkdienst. Frans is erg blij met deze gemeente. Hij heeft hier belijdeniscatechisatie gevolgd en is er gedoopt. "Ik ben hier helemaal op mijn plek." Frans heeft zijn leven alweer jaren op orde. "Met dank aan deze meneer", zegt hij lachend met een knikje naar Johan. En dan serieus: "Als ik Johan niet had leren kennen, weet ik niet wat er van mij was terecht gekomen. Ik heb het gevoel dat de Heere mij nooit los heeft gelaten. Dat Hij zei: Tot zo ver en niet verder. Zo zie ik het."

'Die grote aandacht voor strafrecht is niet gezond'

"De samenleving is in de afgelopen dertig jaar harder geworden, en de straffen hoger. Er is minder mededogen. Alles verhardt", constateert Henk Abbink, gepensioneerd strafrechter en vicepresident van het Gerechtshof in Arnhem. Maar waar hij slecht tegen kan is "het leger van deugneuzen dat in babbeltv-programma's anderen volledig afschrijft", zoals de afgelopen tijd veel is gebeurd.

Henk Abbink, voormalig strafrechter en oud-voorzitter Gevangenzorg

"Verschrikkelijk", verzucht hij. Om vervolgens met verve uit te leggen waarom hij, ook in dat licht, het werk van de vrijwilligers van Gevangenzorg zo waardevol vindt. In onze samenleving is veel aandacht voor het strafrecht, en daarin schuilt een gevaar, vindt Abbink. "Die grote aandacht voor strafrecht is niet gezond. Veel mensen kennen tegenwoordig niet meer de namen van de mensen die in het kabinet zitten, maar wel de namen van grote criminelen. Het heeft een ongezonde werking als je zo verdiept in wat zij allemaal uitvreten: hoe slechter de ander is, des te

beter ik me kan voelen. Het is een soort witwassen. Mensen vinden zichzelf moreel hoogstaand en de ander slecht. Die kunnen zij cancelen. Gevangenen worden al lang gecanceld, al heette het toen nog niet zo, maar noemde men het: Opsluiten en de sleutel weggooiën."

Henk Abbink kent het werk van Gevangenzorg goed. Hij was in de beginjaren nauw betrokken bij ons werk, eerst als bestuurslid, toen als voorzitter en later als lid van de Raad van Toezicht. De betrokkenheid van onze vrijwilligers op gevangenen heeft in meerdere opzichten een toegevoegde waarde, legt hij uit.

"De enige hulp die gevangenen krijgen, is van de reclassering. Die moet hen helpen weer een bestaan op te bouwen. Maar de reclassering is ook namens de overheid verantwoordelijk voor de tenuitvoerlegging van de straf. In die zin staat de reclassering, namens de overheid, tegenover de gevangene. Voor de gevangene betekent dit: Fijn dat ik hulp krijg, maar alles wat ik vertel, wordt gerapporteerd en kan consequenties hebben."

Vertrouwensband

"En dan zijn daar de vrijwilligers. Die staan niet in dienst van de overheid. Er wordt niets gerapporteerd. Daar mag je als gevangene op rekenen. Er kan een vertrouwensband ontstaan. Die vrijwilliger vertegenwoordigt ook in zekere zin de samenleving die zegt: Opsluiten en de sleutel weggooiën. Die vrijwilliger schrijft de gevangene niet af. Dat wordt zichtbaar door het contact. Vrijwilligers hebben geen enkel belang bij dit werk. Ze krijgen er niet voor betaald. Gevangenenbezoek is ook niet een soort hobby in de zin van: de een tennist en de ander bezoekt gevangenen. Het is een betrokkenheid op gevangenen. Dat is de enige motivatie. Dat is de enige drijfveer, en dat weet de gevangene. En voor een christen geldt dan ook nog dat het een opdracht is om oog te hebben voor gevangenen, om echte belangstelling te hebben. Ik kan me voorstellen dat een gevangene zo'n vrijwilliger als verademing ervaart. Mensen willen gezien worden. Dat is de kern. Gevangenen worden gezien. Door een klein groepje vrijwilligers, maar ze worden gezien."

Hoger Beroep

- Dank samen met ons dat Gevangenzorg zich al dertig jaar mag inzetten voor (ex-)gevangenen, tbs-patiënten en hun familie!
- Dank dat duizenden kerken, bedrijven en particuliere donateurs het werk een warm hart toe dragen en willen steunen.
- Dank ook voor de vele vrijwilligers die liefdevol en trouw steeds weer op bezoek gaan. Aandachtig luisteren en meedenken naar een nieuwe toekomst. Dat hun presentie rijk gezegend mag worden met herstel.
- We vragen uw gebed voor de collega's op kantoor. Voor kundigheid in de aansturing en wijsheid in alle netwerkcontacten.
- Wilt u ook bidden voor alle gevangenen, tbs-patiënten en hun achterblijvende families. Dat zij de weg naar ons vinden. Hun leven weer op orde mogen krijgen, en hun Schepper mogen leren kennen.

Colofon

Deze nieuwsbrief is een uitgave van Gevangenzorg Nederland en verschijnt zes keer per jaar.

Gevangenzorg Nederland

Koraalrood 25, 2718 SB Zoetermeer
Postbus 5042, 2701 GA Zoetermeer
IBAN: NL61INGB0006391416
BIC: INGBNL2A

info@gevangenzorg.nl
079 331 05 68
www.gevangenzorg.nl

